



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Conciones siue Conceptvs Theologici Ac Prædicabiles R.
D. Petro Bessæi SS Theol. Doct. Reg. Galliar. Oratoris**

Besse, Pierre de

Coloniae Agrippinae, A. M.DC.XXIX

Feria VI. Post Domin[icam] Passionis.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56232)

FERIA VI. POST DOMIN.
PASSIONIS.

Partitio.

- I. De pravorum fugienda societate.
II. De concilio ipso.
III. De re bona mala consultata.
IV. De consilio bono imprudenter dato, ac neces-
sario.

Collegerunt Pontifices & Pharisei concilium
aduersus Iesum. Ioan. II.

FIGURA.

Gen. 31.

CVM Iacob Patriarchæ filij immortale
cpaulatim aduersus Iosephum fratrem o-
tentia eum interficere decreuerunt, inque vi-
tam eius coacto concilio conspirauerunt. Eui-
dens hoc fuit figura historia, quam Euan-
gelium hodiernum representat. Videmus enim
hic posteros Iacob scribas sc. & Phariseos,
diuturno aduersus Iesum (qui frater eorū se-
cundum carnem erat) odio concepto in vitā
eius conspirantes, & nefarium concilium co-
gentes, vt eum comprehendant, & cruci affi-
xum mori cogant. O nefandum concilium! O
tartaream congregationem! Erit hoc hodiernæ
concionis materia: Tu meus director &
conductor esto, Spiritus paraclete, & tu pa-
trona mea, Virgo gloriosissima, cui in hanc
rem salutationem Angelicam offeramus:

AUE MARIA.

- I. Themistocles Atheniensium dux cū præ-
dium venale proponeret, publica præconis
voce denuntiam iussit, in bona victima id ipsū
situm esse; ratus, magnum hoc ad agri com-
mendationem momentum afferre. Factum
hoc Ethnici viri nos admonet, quam sint so-
cietates bonorum exoptanda, & quam sint e-
contra improborum detestanda. Insinuauit
hoc Psalmista, cum hinc carminum suorum
exordium sumplerit: *Beatus vir, qui non est in
consilio impiorum*: & Apostolus, qui Corin-
thios id ipsum monebat, dicens: *Non commi-*

scamini fornicariis, & cum eiusmodi nec cibum
sumite, an nescitis quod modicum fermentum to-
tam massam corrumpit.

Prudens illa ac proba Sara, Abrahæ vxor,
eum videret Isaac filium suum Ismaelis con-
sortio deprauari, & ab eo ad idololatriam per-
trahi, domo illum exegit, dicens coniugi: *E-
ijce ancillam & filium eius*. Vnde discere possu-
mus, impiorum improborumque confortia,
esse velis remisque fugienda, & proculā do-
mo eliminanda.

Si enim cum pestis in ciuitatibus vicinis
grassatur, vrbes a contagio adhuc immunes,
omni ratione aduigilant, ne quis e ciuitati-
bus peste infectis ad se diuertat, ne nimirum
contagio serpat latius, & lues similiter eas cū
cæteris depascat. Quid animam in gratia Dei
constitutam facere par est, aut quas eam ex-
cubias agere, ne peccatores tot sceleribus in-
quinati, ac tetrum spirantes halitum, ad se ac-
cedant; suaque nefaria consuetudine se quo-
que corrumpant.

Apes cum pluuia & imbres ingruunt, &
hyems desæuit, in fauis suis delitescunt; ti-
ment enim ne, si foras egrediantur, vctus ve-
hementior transuersas abripiat, aut ipsæ im-
bre suffocentur, aut aliquod, propter tempo-
ris injuriam, in commodum patiantur. Discat
hinc, qui amore Dei tanguntur, & saluti ani-
mæ iuuigilant, dum grauior scelerum tempe-
stas ingruit, ac vitiorum pestilens aura om-
nia circumquaque afflat, in fauis humilitatis
ac timoris Dei delitescere, improborumque
societates fugere, ne aut ventus superbiæ eos
aliunde abripiat, aut auaritiæ frigus adurat,
aut libidinum imbres suffocent. Expertus id
erat Dauid exclamans: *Elongaui fugiēs & man-
si in solitudine*.

In veteri lege præceperat Deus, vt lepra
infecti procul a cæterorum hominum con-
sortio agerent, cuius rei exemplum in Euan-
gelio legimus; decem enim leprosis Domino
occurrentibus, nullus eorum ausus fuit acce-
dere, sed à longe steterunt. Quid spectasse
Deum putatis, cum huiusmodi leges ferret?
aliud sane nihil, quam vt demonstraret pec-
cantium consuetudinem esse denitandam,
qui spirituali quadam lepra infecti sunt,
quæ longe periculosior est lepra corporali.

Ooo ;

Hinc

Hinc pium regem Iosaphat grauius à Propheta reprehensum lego, quod copias suas cum copijs impij Achab contulisset: *Cui occurrit Iehu filius Hanani, Videns, & ait ad eum: Impio prabas auxilium, & his qui oderunt Dominum amicitia iungis: & idcirco iram quidē Domini merebaris.* An nō hinc discere possumus, non esse cum improbis societatem aut amicitiam ineundam?

Exod. 34.

At nondum hic quiescimus: producemus & alios conceptus prioribus non inferiores. Vetuit olim Deus & quidem grauissime, ne filij Israël nuptias cum alienigenis & gentibus inirent, aut alienigenis filias Israëlites copulari sinerent: *Non accipies uxorem de filiabus eorum filius tuus, ne faciant fornicari filios tuos in deos suos.* Prohibeat præterea Dominus, ne vllum cum gentibus Hebræi haberent commercium, sed quantum possent, ab ijs sese iungerent: *Cave ne vnuquam cum habitatoribus terra illius iungas amicitias, qua sint tibi in ruina.* Designare volebas Domine, quantum ab improborum consortio consuetudineque periculi immineat.

Gen. 6.

O improborum consortia, quantum periculi animabus exitijque affertis! Nec alia crediderim de causa Deum diluio terra superficiem cooperuisse, quā quod filij Seth, quos sacra Scriptura, propter sanctam probamque conuersationē, Angelos nominat, filias Cain hominis nequissimi sibi matrimonio copularent: atq; ita Princeps Apostolorum Petrus, militibus sese adjungens, blasphemator factus est, & dilectissimum magistrum nefarie negavit, ac grauissimorum se facinorum reū constituit.

Ion. 2.

O pestiferas & infelices societates, & contagiosa commercia! propter Ionæ societatem nauarchus, & nauarum in vitæ discrimine versabantur. Vnicus Iudas in causa fuit, cæteri vt Apostoli submerisionem timerent, & ad Dominum clamarent, pauidi & formidantes: pie namque creditur, propter sceleratissimum illum mortaliū Iudam, grauem illam tempestatem, quæ cæteris Apostolis timorem incutiebat, esse concitatam. Vnicus quoque David in causa fuit, vt septuaginta hominum millia peste perierint;

Matth. 8.

1. Reg. 24.

nisi enim ille peccasset, populo Deus luem non immisisset. Vnicus rebellis, & refractarius Absalom duodecim hominum millia *3. Reg. 15.* aduersus mitissimum regem concitauit, belloque rem committere ausos in perniciem & mortem attraxit. At relictis exemplis hinc Veteris Testamenti, aliud recentius vobis ab oculis proponam, quod simile vidisse vos vel audiuisse non putem. Videte namque in Euangelio hodierno, vt Caiphas magnum illum Synedrium nequitia sua & impietate peruerit, Synagogam consilij iusticiat, Scribas, Phariseos, omnes seniores, legisque doctores in partes suas trahat, inque sententiam pertractos, in mortem innocentissimi IESU CHRISTI conjurare compellat: *Collegerunt Pontifices & Pharisei consilium aduersus Iesum.* De nefario hoc concilio in primis loquendum est, ac deinde quid in eo constitutum & conclusum sit, videbimus.

II.

Quod ad primum igitur, refert Euangelium, Pontifices & Phariseos, inuidia inflatos, statim à miraculo à mortuis excitati Lazari, quo omnes Dominus in sui admirationem rapuerat, aduersus eum conspirasse, coactoque concilio in eius mortem nefarie conjurasse. Consuetudinem tuam hic detego, diabole, tuum hic opus intueor, tuasque technas: cum enim vides peccatores firmiter secum statuisse, sancta quadam penitentia ad Deum, à quo peccando jam recesserant, conuerti; furias statim tuas ad consilium cogis excitas tentationes, prauos affectus producis, milleque impedimenta opponis, quo sanctam illorum voluntatem aut ad nihilum redigas, aut saltem infringas & imminuas. Vnde cum totam hodie ciuitatem Ierosolymitanam ingenti hoc miraculo à Christo patrato commotam videas, ira vt omnes eum honorare, colere, adorare, verumque Messiam in lege promissum credere constituent; omnes vnde quaque improbos & sceleratos conuocas, nefarium & pestilens concilium cogis, tum vt præclari huius miraculi famam aboleas, aut saltem obscures; tum vero vt vitæ auctori, vitam cri-

Quando anima se peccato eximit, re gestit, cum dæmon vt plurimum impedimento est.

Gen. 37.
Ista.

Statim vt Iacob Patriarcha conuafatis omnibus se in viam dedit, vt in Mesopotamiam terram patrum suorum reuerteretur, & gentiliū regionem relinqueret; ecce continuo Laban, multo stipatus comitatu, iraque exastuans fugientem insequitur, vt comprehensum interficiat. Exprimis tu, o Laban, nefarium dæmonum agendi modum, qui, cum peccatores captiuitate eorum se eripere velle vident, vt libertatem consequi, & recto ad cœlestem patriam calle tendere valeant, se itineri quoque accingunt, arma præparant, furiarum suarum cohortes ferruminant, vt fugientes sistant, & ad peccati regionem, e qua vltro egrediebantur, obtorto collo etiam inuitos reducant.

Cum impius ille tyrannu Pharaon, Hebræos iugo se captiuitatis eximere, Ægyptumque deserere velle inaudisset, vt Deo sacrificia more patrio offerrent; statim illos vexauit, nouis oneribus grauaui, quotidianumque pensum adauxit. Vt hinc discernimus, diabolum, infernalem illum tyrannum, vt plurimum, cum peccatorum Ægypto egredi constituiimus; nobis impedimento esse, vexare, nouisque nos oneribus aggrauare.

Scriptum est in Esdra, Iudæis e captiuitate reuersis, & templi fabricam restaurare incipientibus, vicinas & conterminas nationes, & gentes in circuitu positas insurrexissent, templi fabricam impedire conatas. Docemur hic, nullum omnino à nobis bonum opus inchoari, quin dæmones & omnes infernales furia totis sese viribus opponant: & cum reuersi e captiuitate peccatorum, ad quod per sanctam confessionem peruenimus, egregium conuersionis templum constituere nobiscum firmiter proponimus; tum diabolum & omnes furias eius, omni ratione conatibus nostris resistere & aduersari. Et sane video vix dum nato Domino, Herodem & omnem Ierosolymam cum illo turbari, & nefarium tyrannum in mortem pueruli conspirare. Quid hæc denotant Auditores? nisi, Dominum nostrum Iesum Christum in anima spiritualiter per gratiam vix natum esse, quin tartarus sta-

tim & omnis tartarea potestas aduersus eum commoueatur, satanasque nefarius ille tyrannus in salutem eius conspiret. Videre quoque, vt hodie populo Christi miraculis delinito, ei adhærescere proponente, Synagoga; vt tam pio operi impedimentum aliquod opponat, eorumque voluntates alio diuertat, concilium cogat, & comitia celebret: *Collegerunt Pontifices & Pharisei concilium.*

O pestilens & nefarium concilium! tu sc. es impia illa congregatio, quam toties in Prophetis oraculis expressam legimus, vt in primis illis verbis Psalmista; *Astiterunt reges terra, & principes conuenerunt in vnum aduersus Dominum & aduersus Christum eius & Salomonis: Circumueniamus Iesum: quoniam contrarius est operibus nostris & improperat nobis peccata legis, & filium Dei se nominat: & Ieremix: Cogitauerunt super me consilium dicentes: Eradamus enim de terra viventium & nomen eius non memoretur amplius.* Omnes denique Prophetae de hoc varicinati sunt. Pestilens igitur & detestandum plane conciliabulum fuit, quod in Dominum Iesum euditur, & in quo de vita Filio Dei vnigenito eripienda tractatur.

Anne patieris Caipha, infande, nefande, improbe princeps, totius Synagoga caput, magne Pharisæorum magister, & sacerdotum omnium Pontifex, tam nefarium vt in Iudæa concilium cogatur, & in vrbe quidem regia & sancta Ierusalem: Quid? Tantane tua erit impudentia, ne dicam audacia, vt huius nefarij concilij auctor existas, tamque perniciosam & detestabilem synodum cogi iusseris? Anne Caiphæ hoc agere? summum Pontificem hoc attentare, sui que adeo obliuisci? tunc futurus es ille proditor, ille ingratus, ille perfidus Achitophel, qui cum omnia Dauidis negotia tractaret, regni que consilia nosset, Ablalomo eiusque sequacibus persuasit, vt seditionem concitarent, armaque aduersus Principem & Regem clementissimum sumerent: & tu, cum sis fidelium omnium consiliū, synagoga caput, & totius status Iesu Christi in lege Mosaica superintendens existas; adeone hodie ingratus, perfidus, & sceleratus eris, vt omnes Iudæos, vt

Abla-

Psal. 2.

Sap. 2.

Ierem. 2.

2. Reg. 4.

Conceptus super nefario concilio Caipha.

Esth. 5.

Abſalomum Achitophel, ad arma concites & commoucas, quo aduerſus Principem, Meſſiam & Deum ſuum ſcelerata conſpirent? Tunc futurus es ſuperbus ille, inuidus, & ambitionetumens Aman, qui Aſſuero conſilium dedit, miſerum vt Mardocheum e vita tolleret: tunc ſuperbe Pontifex, ſummus aula vertex, princeps & caput Synagoga cum ſies, Iudæis ſuades, vt Ieſum, qui verus Mardocheus eſt, ad necem depoſcant? anne deterius aliquid reperire conſilium poſſes, anne peſtilentius, anne etiam exitioſius?

Matth. 14.

Nefarium, fateor, fuit Herodiadis conſilium, quando filia ſuaſit, vt Ioannis Baptiſta caput in diſco poſtularer. At tuum o Caipha, conſilium centuplo deteſtabilius eſt, quando populo perſuades Iudaico, vt Chriſti Domini caput ſibi tradi poſtulet.

Congregauerunt Pontifices & Phariſæi concilium. Heu quot nefanda concilia, quot inſanda conſpirationes, quot coniurationes aduerſus benigniſimum Redemptorem coguntur! vix namque creati erant Angeli, & ecce ſtatim eorū Pontifices collegerunt concilium: qui ecce ſtatim Caiphas Lucifer inquam, Angelicæ Synagoga Princeps tertiæ Angelorum parti conſuluit, vt aduerſus diuinitatem conſpirarent. *Factum eſt prælium magnum in celo.* Vix erat homo in terreſtri etiam paradifo conſtitutus, quin ecce ſtatim Principes collegerint concilium: quin Satan, Adam & Eva congregentur, concilium inſtant, in quo de diuinitate diſceptetur, *Eritis ſicut dij.*

Pſal. 2.

Quid addam amplius? dicam te, o Pater æterne, & te, o glorioſe & Sancte Spiritus, vos Principes æterni, Sanctiſſimæ Trinitatis perſonæ, ab æterno concilio aduerſus Redemptorem meum coegiffe: vt eum innocenti morti ad iudicaretis: vos etenim illi Principes eſtis, de quibus olim Pſalmographus, *Aſſiterunt Reges terra, & principes conuerſerunt in vnum aduerſus Dominum & aduerſus Chriſtum eius.*

III. Pia meditatione quomodo arcana SS. Trinitatis concilio conſtitutum

Nulla igitur datur effugij via, mi Redemptor: te mori neceſſe eſt, non eſt quod dicas amplius, *Transſeat à me calix iſte.* Ita namque in arcana SS. Trinitatis concilio conſtitutum

eſt, in quo jam à longo tempore morti adiudicatus es, & vltimus non appellatiſti. Cauſa tua in duobus ſummis concilijs, in concilio ſcilicet Diuinitatis, & in foro humano in celo nempe & in terra, examinata fuit, diſcuſſa & peracta; & vtrobique mortis ſententia in te lata fuit. Verum quam potiſſimum de cauſa vos o conſiliarij æterni, vos iudices omnium iudicum ſupremi, qua lege, quo iure, aut quomodo Meſſiam meum morti tam atroci & truculentæ addicatis? Audite quaſo, quid ad hæc reſpondeant, *Expedit vt vnus homo moriatur pro populo*, Ieſus inquam Chriſtus, Deus ſimul & homo; vt mundus ratione quadam inaudita, propria tamen & conuenientiſſima, redimatur; quo euidentiſſe Dei erga homines amor appareat, vt ſcilicet homines ab homine in exitium perducti, per hominem reſtaurentur.

Vos vero Phariſæi, Pontifices, tuque imprimis Caipha quam mortis cauſam aſſertis, & quod jus prætenditis, quam acquitatem depromitis aut qua via ad tam crudelem & cruentam ſententiam ferendam proceditis? Audite, obſecro, eorum leges & iura, inuidiam inquam potius & furores: *Quid facimus, quia hic homo multa ſigna facit?* quod miracula edat, animas ad bonam frugem conuertat, quod mortuos excitet: atque hoc fundamentum fuit tam iniquæ ſententiæ ferendæ.

O iudices iniquiſſimos, o iudices affectibus in tranſuerſum actos! Caipha, cum ais, *Hic homo*, ſi ſcires quis hic homo foret, nunquam cum morti adiudicares. Homo quippe hic, ſimul & Deus eſt; homo hic multa olim ſigna fecit, tot prodigia in Ægypto, tot miracula in mari Rubro, tot miracula in deſerto. Homo hic ſimul Deus & homo eſt, qui deſcendens aliquando è celo in terram, è Ieruſalem in Iericho, incidit in manus Iudæorum, qui inſtar latronum eum deſpoliauerunt, ſauciauerunt, & mortuo eo in crucis arbore derelicto, abierunt. Eſt denique ille homo, qui tot miracula edidit in incarnatione ſua, quando nimirum duas naturas in vna eademque hypoftaſi combinauit; tot ſigna in ſatiuitate, tot prodigia in vita

Cur Chriſtus ab omni æternitate morti ſe adiudicatus

Cur Caiphas Chriſtum ſignum mortis adiu-

Luc 10.

Egregij conceptus.

in vita; & in cuius morte tot quoque mirabilia videbitis. Faciet namque moriens Solem deliquium pati, terram tremere, petras discindi, sepulchra quoque referabit. Homo denique est omnium rerum peritissimus. Verum quid deinde in hoc concilio ais, ô Caipha? *Vos nescitis quidquam*. Quid cogitatis viri, quid dicitis? necesse est vt homo hic de medio auferatur, res nostræ alioquin pessimo loco futurae sunt. Nisi enim remedium aliquod in tempore adhibeamus, *venient Romani & auferent locum nostrum*, urbemque nostram euertentes, omnes nos dispoliabunt; quare expedit, vt vnus homo pro omni populo moriatur potius quã tota gens misere pereat. Nauæ qui Ionam uehebant, si forte meministis, cum grauis tempestas incidisset, vt se suaque conseruarent, Ionam in mare deiecerunt, cuius mors illis vitam peperit: illo namque submerso, rediit serenitas & malacia. Similem hodie quoque tempestatem impendere nobis à Romanis videmus; necesse est igitur, vt hominẽ huic in mare passionis præcipitem iaciamus, quo eius nos mors morte eripiat, & vitam nobis salutemque conferat.

Luc. 8. An non magnum Gerasenorum dementiae argumentum fuit, Christum à finibus suis pellere, ne porcos perderent? Non minor mihi credite, Caiphae huius dementia est, Christum ipsum perdere molienti, quod timeret ne in Romanorum manus ciues inciderent.

IV. *Vos nescitis quidquam*: Nescitis, quantum in hac re pondus & momentum consistat: nescitis quantum huiusce rei intersit, ab ea nempe omnis nostra salus, fortuna, aræ, focique dependent; salus inquam, vel ruina, omne nostrum commodum, aut incommodum. O superbientem superbi hominis orationem, ô verba tumore & arrogantia plenissima! Potens ille Persarum Rex Xerxes, cum quodam tempore comitia regni indixisset, in quibus de bello Græcis inferendo disceptaretur, hac principes oratione est allocutus: *Ne videar meo tantum vsus consilio vos contraxi: ceterum scitote parendum vobis magis quam suadendum*. Notate effrenatam hominis arrogantiam, & intolerabilem

Tom. 1. Bessai Quadrag.

præsumptionem. Eandem mihi hic ostendere videtur Caiphas, quin etiam adhuc maiorem, dicens: *Vos nescitis quidquam*: Necesse est vt vnus pro omnium salute moriatur; nulla alioquin securitatis spes effulget. Eisdem verbis Saulem vsu cum filio suo Ionatha apparet, *Quamdiu vixerit filius Isai* 1. Reg. 10. *super terram, non stabilietur tu, neque regnum tuum*. Itaque iam mitte, & adduc eum ad me, quia filius mortis est. Verba porro Saulis, Caiphas visus est repetiuisse dicens; *Quamdiu vixerit homo ille, principes & seniores, nunquam synagoga nostra stabilietur; nisi ille moriatur, res nostræ non succedent, sed pessum ibunt*. Eia igitur moriatur, inuadamus eum, & eradamus eum de terra viuentium. *Expedit namq; vt vnus homo moriatur pro populo*.

Quare obsecro magne Pontifex? Ne scilicet, inquit, res nostræ dilabatur ac pessum eant, morte innocens est condemnandus. Quam perperam concludis, quam parum dialecticus es? at longe aliter quam destinasti & concepisti eueniet. Christi namque mors erit & vestræ, illo occumbente, vos, regnum & republ. vestra extinguetur & occumbet. Timeo enim ne idem vobis euenturum sit, quod olim Regi Ieroboam, qui cum vitulos æneos erexisset, variaque idola per regnum adorari præcepisset, ratus id ad regnum stabiliendum non parum momenti allaturum; nesciuit se sibi, filiis familiæ, atq; adeo vniuerso regno perniciem & exitium intulisse.

Pharao Ægypti Tyrannus, ratus Hebræorum primogenitorum necer regnum stabiliendum, tantum abfuit, vt voti compos factus fuerit; vt potius diabolicum hoc commentum & pestilens consilium, regni exitium fuerit, & se suaque euertent: cum enim omnes Hebræorum masculos in profluentem proiici mandasset, ipsemet cum toto exercitu ab vno Hebræo rubri maris gurgite absorptus fuit. Eadem vobis, mihi credite, fortuna impendet, Iudæi: dicis ô Caipha iudex inique, expedire vt vnus pro populo toto moriatur, sed adeone Deum mundo huic noxium censet, vt eum mundo pellere decreueris? Cum Elisæus Propheta iam in

Ppp extre-

extremis ageret, Rex Ioas pedibus eius aduoluit lachrymabatur & clamabat dicens: *Pater mi, currus Israel & auriga eius*: quasi regnum à morte eius neminem esset habiturum, cui tuto, vt Elisæo consueuerat, credi posset. Laban etiam audito Iacob, relicta Mesopotamia, in patrium solum rediisse, consternatus fuit, & tantum non exanimatus, ob decessum scilicet eius qui tanta sedulitate & cura oues suas pauerat, ita vt in infinitum crescerent. Te vero Caïpha, omni barbarie barbarior, non puderat aut piget, è medio tollere, morti adiudicare, non dico Elisæum aut Iacob, sed filium Dei vnigenitum, quo sublato quæ non calamitas synagogæ vestræ que reip. impender? Nesciebat olim Samson, se à spiritu Dei esse derelictum: at tum demum agnouit, licet serius, eum Philisthorū carcerib. traditum vidit. Ita quoque tu Caïpha, & vos Iudæi, nescitis quid sit Deo esse destitutum: scietis autè postea, cum venerint Romani, & cinxerint muros vestros, & omnem posteritatem vestrâ cum tota gente vestra euerterint. *Expediit vt vnus homo moriatur.* O triste nuntium! ecce sententia mortis in Messiam lata. Quis ei suggeret, vt se subripiat, vt alio appellet, vt se in tuto collocet? Cum Elau aduersus fratrem Iacob cõspirasset, statim tu ei Rebecca suggestisti vt fugeret, *Ecce Esau frater tuus minatur vt occidat te.* Aperit Chiufai Dauidi Regi omnia consilia, & quidquid in castris Absalomi gereretur, & eheu! nemo Salvatori meo vel minimū suggerit: nemo ei nefarium hoc consilium, hanc impiam coniurationem detegit. Quid hic agitis ô Nathanael, Gamahiel, Ioseph ab Annathia? cur præceptoris & Domini vestri patrociniū non suscipitis, aut cur saltem dissoluto concilio, ei non suggeritis, sibi vt caueat, tanta taliaque in caput illius cudi? Nequaquam, *Expediit enim vt vnus homo moriatur pro populo.* Est tamen hic aliquid quod in te laudem ô Caïpha: nunquã, mihi crede melius rem acu retigisti: prophetizas, & verum diis, nescis tamen. Nam cum plurima Deus media posset quib. humano generi ob peccatum perditio posset succurrere, Filij tamen sui passionem hic potissimum adhibere vo-

Gen. 32.

Iud. 19.

Gen. 22.

1. Reg. 15.

Caïphas in hoc consilio propheta fuit.

luit, quo nullum aut melius aut conuenientius tum ad naturam humanam restaurandam, tum ad amorem diuinum melius perspicendum potuit inueniri. Haufi id à Paulo Apostolo ita Hebræis scribente: *Decebat Hebræum, propter quem omnia, & per quem omnia qui multos in gloriam adduxerat, autorem salutis eorum per passionem conformari.* Anne Luc. 14. obliuisti estis, quid ipse duobus discipulis in Emaus euntibus dixerit in via socius: *O stulti, & graui corde nonne hæc oportuit Christum pati & ita intrare in gloriam suam?* Beneigitur dicis Caïpha. *x. edit.* Erat namque primiti delicti grauitas duabus de causis infinita: primo quod aduersus infinitam maiestatem patratum, deinde quod ad infinitos homines eiusdem contagio serperet. Ac proinde requirebatur homo, qui infiniti simul esset roboris, & meriti apud Deum immensi: qui sanguine suo peccatum adeo graue, tamque diuturnum expiaret. Et quoniam inter homines, tam efficax & præclara virtus non reperiebatur, nec tanta merita; nihil magis proprium aut cõuenientius, ad diuinæ iustitiæ satisfaciendum, potuit reperiri, quam vt Dei filius, cuius maiestas infinita est, humanam naturam induendo, Deo pro homine satisfaceret, proq; humano genere mortem oppeteret. Hoc scilicet expediebat; nulla alioquin cœlum ingrediendi via dabatur, ipse paradisi portæ clausæ semper alioqui mansissent. Ita namque prædixerat ipse Iesus olim: *Expediit vobis, vt e. o. vadam,* scilicet ad mortem, & à morte ad inferos, ab inferis ad Patrem. Expediebat vobis, ô Angeli, vt sedes nimirum vestra replerentur, & pristina ruina restauraretur; Expediebat & vobis Patres, qui in limbo captiui detinebamini, vt Figura eripi possentis; & vobis in primis ô homines, Num. 15. vt hac ratione obstructum cœli limen subiretis. In quam rem figuram è veteri instrumento producam. Homicida qui ob cœdem commissam patria eiectus erat, prius in patriam redire non poterat, quam summus Pontifex obiisset. Designabat hoc redemptionem nostram; Auditores: non prius enim poterat primus homo, sui ipsius homicida, paradiso, patria nimirum sua, extorris factus in patriam reuerti, quã Iesus Christus.

stus, summus ille Pontifex, exspirasset. Expediebat ergo hunc hominem mori.

Et sane expediebat Domine, mi Redemptor, licet usquequaque necessarium foret, te nostri causa mortem oppetere: mille namque tibi alioquin media supperebant, ad nos redimendos, at nullum hoc ipso commodius aut convenientius. Expediebat scilicet Domine te mori, ut nobis vitam conferres: descendere, ut nos exaltares; humanam naturam induere, ut nos semideos faceres; passionis tormenta subire, æternam ut nobis beatitudinem & infinitam promerereris. O bonitas infinita, O Redemptor benignissime, quas gratiarum actiones, quas laudes, tam immensus amor, vel quamnam potius obsequia, tam ingens, tam singulare, & adeo eximium beneficium promeretur? Nostræ, fateor Domine, vires non sufficiunt, labascunt humeri: attamen quidquid in nobis est libenter, merito tibi dedicamus & offerimus: cor scilicet ad te amandum, corpus ad te adorandum, animam quæ te assidue sequatur, quo tibi sincerum in hoc mundo obsequium offerat, expectans, donec in altero te plene laudare queat. AMEN.

SABBATO POST DOMIN.
PASSIONIS.

Partitio.

- I. Depugna carnis ac spiritus.
- II. De Christi passionibus.
- III. De clarificatione Domini.

Nunc anima mea turbata est. Ioan. II.

FIGURA.

1. Reg. 19.

DAVID Rex cum post Absolomi seditionem commotionemque vrbe profugeret, & nudipes & capite aperto, torrentem Cedron transfret, ut in desertum secederet, ingenti cordis dolore tactus inquinatus, vultum in mœrorem contraxe-

rat & lachrymas vbertim effundebat. Hodie hanc figuram eompletam videmus. Verus enim DAVID IESVS CHRISTVS, post cruentam Synagogæ Iudaicæ coniurationem, Hierosolymis secedens, tristitiam induit; passionisque torrentem quem transiturus erat, & desertum Caluarie in quo crucifigendus, sibi proponens, aperte declarat animam suam esse turbatam, & variis angustiarum motibus concussam. Sunt hæc Domine puncturæ crucis, & præambula passionis tuæ iam iam instantis: neque enim credo te perturbationi animi interiori esse obnoxium. De hac perturbatione hodierna die, modo SS. Pneumatis auxilium, & D. Virginis interueniant preces, verba faciemus. Quamobrem recitemus singuli:

AVE MARIA.

Patientiæ illud & tolerantia speculum I. Iob, humanæ vitæ ærumnas calamitatef- Iob. 7, que deploans, merito mihi dixisse visus est: *Vita hominis militia est super terram. Vix enim nati sumus, quin statim militiæ ascribamur, eidem assuescamus, & nobis quotidie, & ad finem usque vitæ bellandum sit. Vix etiam quondam Deus cælos creauerat, quin eos statim Angeli, idque contra cælorum naturam, violento quodam cursu & impetu abreptos egerint, ne vlllo deinde tempore motus ille quieuerit, sed ad finem usque mundi permanens sit, & mundo demum finiente finiendus. Quod prælagium est, mortales, vix nos in hunc mundum ingredi, quin statim aliud quoddam Angelorum genus animas nostras inuadat, & violento quodam impetu transuersos rapiat, ab Oriente nempe gratiarum usque in Occidentem peccati impellendo; qui impetus quidam est præter rerum ordinem, & naturæ nostræ penitus repugnans. Quod Apostolus optime expressit, dicens: *Non est nobis colluctatio aduersus carnem & sanguinem tantum, sed aduersus mundum rectores.* quasi diceret: Duo nobis ab ortu nostri exordio Duo bellorum genera instant, & sequuntur quo genera incumque demum fugerimus: bellum scilicet homine, cet externum, & ciuile. Motus enim quos*

Ppp 2 nobis